

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

NEDĚLNÍČEK

**P. Mgr. Jozef Florek, farář z Bílé Vody
byl letošním hostem a sloužil mši svatou
v sobotu 31. srpna na farní akci „Poděkování za úrodu“**

Říjen 2019

Portrét Bl. Richarda Henkese Bronz. pamět. deska na kostele v Ruppachu

Pamětní desky

Interier farního kostela v Ruppachu

Poděkování starostky Strahovic

MILÝ RICARDE

Milý Richarde,

děkuji za setkání. Před pár lety jsem Tě poprvé uviděl na staré fotografii a vůbec by mě nenapadlo, že setkání s Tebou bude tak silné.

Z časového hlediska jsi o hodně starší, než já, ale z pohledu, řekl bych služebního, moc rozdílů nevnímám. Vždyť jsi kněz a já jím jsem také. Jaká byla doba, když jsi sloužil ve Strahovicích, to se mohu dozvědět z historických zdrojů. Ale jaké bylo osobní setkávání s obyčejnými lidmi, jimž jsi sloužil, to mohu jenom tušit. Předpokládám, že to byly chvíle radostné, ale i náročné a možná bolestné.

Tvé rodiště, tedy Ruppach-Goldhausen, jsem poznal, jako velmi přívětivé místo, kde jsou dnes mnozí obyvatelé na Tebe prostě hrdi. Proč? Možná proto, že v době, kdy jsi sloužil, se pomalu plížila Tvou rodnou zemí infekce, zvaná nacionální socialismus a vzala na sebe poměrně líbivý šat, který se lidem díky proklamacím a heslům mocných nebo mocného prostě zalíbil.

Tys poznal, že je to infekce, která může napáchat hodně zla. A také napáchala. Ale obdiv a úcta k Tobě spočívá nejen u Tvých dnešních rodáků, ale i u mnohých lidí evropského kontinentu a dalších míst světa, v tom, že nabídl nejen upozornění na nebezpečnou infekci, ale podal jsi lék. Kněžský život dle slov Pána Ježíše Krista, a to v podobě křesťanské lásky do krajnosti. V tom se s Tebou nemohu a ani nechci srovnávat, ale spíše Tě chci poprosit, abys nejen mně, ale i mým kolegům v kněžské službě vyprošoval u našeho společného Pána ochotu a odvahu poukázat na nejrůznější infekce dnešního světa, které zamořují lidská srdce, protože jsou podávány dnešnímu člověku ve velmi líbivých šatech podbízivými slovy, která „syčí“ všude kolem nás podobně nebo stejně, jako kdysi prvním lidem u stromu poznání dobra a zla v biblické zahradě...

Milý Richarde, děkuji Ti za příklad žitého slova o lásce do krajnosti a prosím, přimlouvej se za nás. Protože „musí tu někdo být, kdo by to řekl“. Na této zemi jsi už vše řekl, teď tedy mluv o nás slabých k Pánu.

PKF

Dachau – začátek nebo konec?

Obec Strahovice s farností v rámci „Přátelství Ruppach-Goldhausen a Strahovice“ pořádala pouť na blahořečení P. Richarda Henkese SAC do Limburku. Protože pocházím z farnosti Strahovice, ráda jsem se této cesty zúčastnila.

Blahoslavený P. Richard Henkes se modlil za jednotu, za smíření mezi českým a německým národem. Jednota mezi lidmi během této akce byla podivuhodně hmatatelná. Je velmi těžké napsat pár řádek o duchovně prožité pouti, neboť zážitků je velmi mnoho.

Často jsem slyšela o „Přátelství“ mezi obcemi Ruppach-Goldhausen a Strahovice. První zmiňovaná je německá obec, kde se blahoslavený P. Richard narodil, a české Strahovice jsou obcí, která byla jeho posledním působištěm.

Byla jsem překvapená, jak vypadá smíření v praxi. Lidé obou vesnic myslí na blah. P. Richarda Henkese a právě na něm je postaveno ono přátelství. Poutníci brali jako samozřejmost ubytování v rodinách, společný program, společné jídlo i zábavu. Dary, které přivezli Strahovičtí pro obyvatele druhé obce, byly promyšleně určené k prožívané slavnosti blahořečení: plné symbolů a lásky, ručně vyráběné. Na jejich výrobě se podíleli téměř všichni. Kněží byli obdarováni ručně malovanými štolami s portrétem blahoslaveného p. Richarda.

Stejně připraveni byli i němečtí přátelé. Dokonale vytvořený program v obou řečech podpořil radostnou a milou atmosféru, prolínající se celým blahořečením. Prožili jsme společné nešpory na vigílii blahořečení. Velmi dobře působila samotná slavnostní bohoslužba, při níž zaznělo druhé čtení a přímlyvy v češtině. Uctění relikvií blahoslaveného P. Richarda Henkese bylo korunou všech prožitých dnů.

Snad nejsilněji na mě zapůsobila slova, která napsal P. Richard z Dachau dne 12.12.1943 paní Paule Mikettové: ***„Řekni všem, že jejich starosti jsou i mými starostmi a že se ještě více modlím a obětuji za svou farnost. Dokud ve světě nezavládne mír, ve své modlitbě neustanu.“***

s. M. Klára Obrusníková, FDC

Nový ornát pro kostel sv. Urbana v Zábřehu

Tak jako stárnou lidé a vše kolem nás, tak stárne i kněžské oblečení a textilní potřeby pro mši svatou.

Na zeleném ornátu bylo vidět, že je nejvíce používaný, chtělo by to nový. Ale kde ho koupit a za co?

V Čechách existují firmy, které se zabývají šitím ornátů, štol, kalichového prádla a vyšíváním všeho možného. Po domluvě s naším p. děkanem jsme se rozhodli pro zelený ornát, dvě štolky- zelenou a bílou a nové kalichové prádlo.

Přes internet jsme domluvili osobní návštěvu ve firmě „Kříž“, která sídlí v Letovicích poblíž Boskovic. (Přijatelná cena, rychlá doba dodání.)

Po generální opravě varhan v kostele sv. Urbana byl uskutečněn koncert school... dolnobenešovské a koutské. Výtěžek z dobrovolného vstupného byl odložen na nový ornát. K tomu osobní dary zábřežských farníků.

25. 8.2019 při nedělní mši svaté bylo všechno posvěceno, aby mohlo sloužit svým účelům.

M. B.

Třetí neděle v mezidobí bude zasvěcena Božímu slovu

Papež František vydal v pondělí 30. 9. 2019 apoštolský list motu proprio nazvaný *Aperuit illis*, kterým ustanovil třetí neděli v mezidobí jako čas zasvěcený oslavě, studiu a šíření Božího slova.

Dokument byl zveřejněn právě v den 30. září 2019, kdy si připomínáme svátek sv. Jeronýma, který přeložil Bibli do latiny a je známý svým výrokem: „*Neznalost Písma je neznalost Krista.*“ Od jeho smrti letos uplynulo 1600 let.

Stejně tak je důležitý název dokumentu *Aperuit illis*, který společně s úvodními slovy odkazuje na evangelium sv. Lukáše, kde evangelista popisuje, jak se Vzkříšený Ježíš zjevil svým učedníkům a jak „*otevřel jejich mysl, aby porozuměli Písmu*“.

Odpověď věřícím

Svatý otec připomněl význam, který zdůraznil Druhý vatikánský koncil ve vztahu Písma k životu církve. Řekl, že napsal tento apoštolský list jako odpověď věřícím z celého světa, kteří žádali, aby neděle byla zasvěcena Božímu slovu.

Ekumenická hodnota

Papež František v motu proprio deklaruje, že „*třetí neděle v mezidobí bude zasvěcena oslavě, studiu a šíření Božího slova*“. Dále vysvětlil, že tento svátek bude mít „*ekumenickou hodnotu, neboť Písmo poukazuje na cestu autentického a pevného sjednocení*“.

Důstojná oslava

Svatý otec v motu proprio vyzývá místní komunity, aby našly způsoby, jak „tuto neděli důstojně oslavit“. Navrhuje, aby „se pozornost věřících zaměřila na normativní hodnotu Božího slova“. Při ohlašování Slova Páně pak bude vhodné „v homilii zdůraznit, že je to pocta“.

„Kněží mohou také najít způsob, jak věřícím ukázat důležitost čtení, promýšlení a denní modlitby s Písmem,“ napsal papež František.

Bible je pro všechny

Bible není pro nějakou privilegovanou vrstvu, zdůraznil papež František. Patří „všem, kteří jsou osloveni jejím poselstvím a poznali se v jejích slovech“. Bible nemůže být monopolizována ani nemůže patřit nějaké konkrétní skupině lidí, protože je to „kniha Božího lidu, kteří díky Božímu slovu naleznou cestu od rozdělení k jednotě“.

Důležitost homilie

Zodpovědnost za vysvětlování biblických textů a jejich správnému porozumění je primárně na straně kněžích, píše Svätý otec. To je důvodem, proč má každá homilie „částečně svátostný charakter“. Papež varuje před improvizací nebo před „dlouhými, pedantskými kázáními nebo odbočkami do nesouvisejících témat“.

Z toho důvodu navrhuje používat jednoduchý a přiměřený jazyk. Pro mnoho věřících „je to jediná příležitost, jak mohou pochopit krásu Božího slova a vidět jeho souvztažnost s jejich každodenními životy“.

Písmo svaté a svátosti

Papež nastiňuje scénu, kde se Vzkříšený Pán zjevuje učedníkům v Emauzích, aby ukázal „nezrušitelné pouto mezi Svatým písmem a eucharistií“. Středobodem evangelíí je Kristus, nám umožňují věřit, že jeho smrt a vzkříšení nejsou mýtem, ale historií, a jsou ústředním bodem víry jeho učedníků“.

Praxe milosrdenství

Papež uzavírá svůj apoštolský dopis tím, co považuje za „velkou výzvu, která stojí před každým člověkem: naslouchat Písmu a poté praktikovat milosrdenství“. Boží slovo moc otevřít naše oči a umožnit, abychom se vzdali dusivého a neúrodného individualismu a místo toho se vydali novou cestou společenství a solidarity“.

Apoštolský list nakonec uzavírá odkaz na Pannu Marii, která nás doprovází „na cestě přijímání Božího slova“ a učí nás radosti těch, kteří tomuto slovu naslouchají - a uchovávají si ho.

(Zdroj: Vatican News; církev.cz.)

Připravila Marie Ohřálová

HOST V NAŠÍ FARNOSTI - P. JOZEF FLOREK

V sobotu 31. srpna proběhla v naší farnosti již tradiční akce „Poděkování za úrodu“. Letos byl hostem mladý kněz, farář z farnosti Bílá Voda a také člen Institutu Krista Velekněže, Jozef Florek.

V 11. hodin sloužil v našem kostele sv. Martina mši svatou, po ní pak následovalo posezení a pohoštění na farním dvoře.

Otec Jozef byl tak laskav, a věnoval svůj čas i čtenářům Nedělníčku, aby jim o sobě něco pověděl, a aby se o něm něco dověděli, protože tradiční beseda s hostem na farním dvoře letos pro nedostatek času odpadla. Tak kdopak to byl ten sympatický Slovák, který vážil dlouhou cestu, aby s námi strávil kus sobotního, pro nás svátečního, dne?

„Jmenuji se Jozef Florek, jsem Slovák, je mi 39 let. Pocházím z Oravy, přesněji z vesnice Zakamenné. Orava se po Něžné revoluci rozdělila na tři okresy Dolný Kubín, Tvrdošín a Námestovo. Já pocházím z toho třetího, který je také na hranici s Polskem. Domovská řeč neboli nářečí je Goralčina, ale mluvíme normálně slovensky.

Pocházím ze sedmi sourozenců. Já jsem nejstarší. Mám tři sestry a jednoho bratra. Dva bratři, ti nejmladší zemřeli.

Vesnice, ze které pocházím je taková větší, má asi 5 000 obyvatel. Tady jsem chodil do základní školy, a co se duchovní stránky týče, obdržel jsem zde všechny svátosti.

Po základní škole jsem studoval na Střední lesnické škole v Liptovském Hrádku a pak jsem hned nastoupil do kněžského semináře ve Spišském Podhradí.“

„Otče Jozefe, povězte nám kdy, a jakým způsobem jste poznal, že máte zvolit cestu zasvěcené osoby a dále po ní jít?“

„Povím vám to tak. Jako malý chlapec jsem začal velmi brzy, hned po svatém přijímání ministrovat, a to mi vydrželo až do konce studii. Ta

myšlenka, stát se knězem mě provázela v době, kdy mi zemřeli bratři. Cítil jsem takovou potřebu pomáhat lidem nacházet víru a přivádět je ke křtu, aby byli zabezpečeni k dosažení nebe. To byla taková moje první tužba.

Jako mladý chlapec jsem si docela užíval, měl mnoho aktivit. Chodil jsem do folkloru, takže jsem tancoval a hrál jsem i divadlo. Doma jsme měli hospodářství, takže jsem musel i pomáhat. Rodiče nás vedli k odpovědnosti, ale měli jsme vždy dostatek prostoru na školu i na různé kroužky.

Okolo 17. let jsem navštěvoval dvě společenství. Jedno bylo na střední škole, nazývalo se Hnutí světlo život, a potom jsme měli ještě ve farnosti společenství mladých. Měli jsme perfektního pana faráře, který nás vedl, a také katechetky nám byly dobrým vzorem. Bylo nás asi třicet chlapců.

Po nějaké výzvě jsme se začali chodit každý den modlit růženec na hřbitov, kde je pochovaný náš rodák biskup Jan Vojštašák, který byl za komunistů odsouzený a vězněný.

Setkávali jsme se a připravovali různé akce jak pro sebe, pro naše společenství, tak pro mladší i pro děti. Vánoční besídky i jiné akce.

Každý rok se pořádalo i vánoční setkání s otcem biskupem. Také my jsme si na vánoce vzájemně vyměňovali dárky. Sešli jsme se v kostele, každý nějaký dárek přinesl a také nějaký dostal.

V té době jsme také prožili první duchovní cvičení. Dodržovali jsme v postní době z domu naučené zásady, že se více postí, více modlí a že se netancuje.

Zábava nám ale nebyla cizí, zazpívali jsme si při kytáře, posmáli se, také jsme chodili společně na zábavy a plesy. Šli jsme třeba společně na diskotéku a před tím jsme si domluvili zásady. Budeme slušní, nebudeme nadávat, nebudeme se bít, budeme si dávat pozor na alkohol. Bylo výhodou, že jsme jeden druhého hlídali a chránili. Chodili jsme i na koncerty, vypomáhali jsme i zpěvem. Dokonce jsme v neděli ministrovali na všech třech mších svatých, a brali jsme to jako nesmírný dar tam být.

Podporovali jsme se i ve vztahu ke druhému pohlaví. Samozřejmě, že jsme s děvčaty kamarádili, zasmáli jsme se, společně pobavili, ale vždy jsme měli zásadu dívat se na děvčata čistě a mít k nim úctu. Dokonce jsme se i modlili, abychom si jednou zvolili dobré ženy a měli dobré a zdravé rodiny.

Byly chvíle, kdy jsem pocítil jakousi tužbu. Věděl jsem, že žena je něco vzácného, a je třeba si to její srdce vydobýt. Ale pak přišlo období, kdy jsem začal směřovat jinde. Jednoduše ...ano, žena je důležitá, ale já jsem postavil level ještě výše.

Těsně po dovršení 18 let jsem podal přihlášku do semináře, udělal jsem přijímací zkoušky. Po ukončení střední školy jsem začal studovat teologii.“

„Tak že rodiče s tím, že budete knězem tak trochu počítali?“

„Jestli s tím počítali? Možná ano, ale kdykoliv jsem se jich v době svého rozhodování na něco zeptal tak mi řekli, že je nemám do toho míchat, že je to jen a jen moje rozhodnutí, že si mám vždy dobře promyslet, co chci udělat a že se modlí za všechny své děti, aby se při rozhodování vždy rozhodli správně. Ať se rozhodnu pro cokoliv, že budou vždycky stát na mé straně.“

„Maminka si jistě přála, abyste se rozhodl pro kněžství.“

„Já jsem oznámil, že jsem podal přihlášku do semináře, ale jestli si to přála, to jsem od ní ani od prarodičů nikdy za celou dobu studii, ani nikdy jindy neslyšel. Říkali mi jen, ať jsem spokojený a šťastný, a jestli mám být knězem tak ať jsem dobrý kněz.“

„Jak je to u vás s jáhenskou a kaplanskou službou?“

„V roce 2003 jsem měl jáhenské svěcení. Jáhenská služba u nás není jeden rok jako u vás. Já jsem měl službu dva měsíce doma a pak ještě ve Tvrdošíně. My jsme v jáhenském ročníku dokončovali státnice a probíhala příprava na kněžství. Ale já jsem v sobě řešil ještě jednu starost. Měl jsem před sebou ještě Základní vojenskou službu. Jak to udělat? Doslechl jsem se, že v Žakovcích u otce Mariana Kuffy, je možné vykonávat náhradní civilní vojenskou službu. To místo jsem dobře znal. Po dobu studia jsme tam jezdili na praxi a také na různé brigády, když bylo potřeba. Také jsem tam chodil jezdit na koni. Moc se mi tam líbilo a cítil jsem se na tom místě dobře. Navštívil jsem tedy otce Mariána Kuffu, abych se zeptal, jestli tam má volné místo a on s tím souhlasil. Zašel jsem pak za biskupem, abych ho informoval, že půjdu na civilní vojenskou službu do Žakovců a on mi řekl, dobře, tak tam půjdeš i za kaplana. Byl jsem tehdy jediný jáhen, který věděl dopředu, kde bude umístěn jako kaplan.“

Po kněžském svěcení v roce 2004 jsem však dostal dekret ke kaplanské službě do Ružomerku. Přemýšlel jsem, proč se tak stalo? Asi si Pán Bůh přeje, abych získal ještě nějaké jiné zkušenosti. Došlo však jen k malému nedorozumění a já jsem hned další den dostal druhý dekret, a to už byl ten správný. U otce Mariána Kuffy jsem vykonával obě služby, jak vojenskou civilní, tak i kaplanskou současně. V době této služby jsem vstoupil do Sekulárního institutu Krista Velekněze, kde jsem začal kandidaturu. Máme také slib chudoby, čistoty a poslušnosti, žijeme ve společenství, ale můžeme žít i samostatně. Tento institut má dvě větve. Jedna, ta původní je kontemplativní a zaměřuje se na nepřetržitou modlitbu před Nejsvětější Svátosti a část druhá, tu založil právě otec Marián Kuffa, a ta je činná. Jedná se o péči. Náplní je pomoc nemocným, postiženým, lidem bez domova, dětem z ústavů a z rozvrácených rodin,

pomoc sirotkům, starým lidem, svobodným matkám a všem nuzným, kteří to potřebují.

Některé tyto skupiny potřebných jsou umístěny v různých okolních farnostech, ale centrum je v Žakovicích a představeným této komunity je právě P. Marián Kuffa.

Od 1. července 2006 jsem začal sloužit Bílé Vodě nejprve jako kaplan a později jako farář. Tam v současné době spravuji tři farnosti Bílá Voda, Skorošice a Vlčice. Pak mám ještě jednu, takovou menší farnost, Bílý Potok. Tam je vlastně jen kostel, tam do kostela nikdo nechodí. Když jsem tam sloužil mši svatou, tak jsem si tam musel dovést lidi i kostelníci. Od roku 2016, kdy mi přibyla farnost Skorošice tak v Bílém Potoku už mše svatá nesloužím, tam je mše svatá jen když je pouť.

Mimo farářskou službu v Bílé Vodě vykonávám ještě službu dobrovolnickou. U nás v Bílé Vodě je dům pro seniory a ubytovna pro muže na okraji společnosti, kteří potřebují nějaké sociální služby. O ty se stará Sekulární institut Krista Velekněze. Abych měl potřebnou kvalifikaci k tomu, co dělám, studoval jsem ještě jednu vysokou školu - sociální práci. Tu jsem ukončil jako Bakalář.

Náš institut se stará i o ženy na okraji společnosti, ale ty mají svůj dům na jižní Moravě.

„Otče Jozefe, jak vypadá den ve vašem zařízení?“

„Každý den ráno od pondělka do soboty máme v 7. 15 mši svatou, s růžencem a korunkou Božího Milosrdenství v kapli. V poledne máme další růženec a v 17. hodin máme třetí růženec. Muži, klienti našeho zařízení mají kromě mše svaté, která je povinná vždycky, povinné dva růžence, ten ranní a pak v 11. 30. před obědem. V neděli jdeme na mši svatou do kostela.

Během dne je pracovní terapie, přes kterou se staráme o chod našich domů. Když jsme začínali tak nás tam bylo pět, šest chlapů plus nějaký personál a děvčata, která se starala o seniory, byla nás tam hrstka asi 15 lidí. Tehdy dělali všichni všechno od uklízení přes topení, malování a další údržbu. Měli jsme i hospodářství, nějaké kozy, krávu.

Teď je to už lepší. Už je nás více, asi okolo 60 lidí, takže jsou vytvořeny skupinky, které mají na starosti určitou činnost. Jsou chlapi, kteří mají na starosti topení, jiní mají na starosti hospodářskou část: krmení, dojení a všechno, co se týká hospodářství. Další mají na starosti třeba sklady a údržbu.

Jsou tam někteří velmi šikovní chlapi, jen neumí zvládat život. Umějí opravit ledacos. Každou chvíli se opravuje nějaký záchod, nebo umývadlo. Oni ti senioři už nemají takovou sílu, tak že si na toaletu nesednou, ale doslova spadnou. Nebo už nemají takový cit v ruce, neustále se opravují

klíky u dveří i oken pákové baterie a další náčiní, které takovou zátěž dlouho nevydrží.

Dláždíme také chodníky okolo budovy, sekáme trávníky. Postavili jsme chlívek, staráme se i o zahrádku, kde pěstujeme zeleninu, vysadili jsme i ovocné stromky.

Kdysi jsme se zásobovali i dřevem na zimu. Chodívali jsme s pilami do lesa. Dnes už dřevo na topení kupujeme, protože je to pro nás výhodnější. Díky dřevomorce je levné. Dovezou nám celé kmeny a my to pak zpracováváme, řežeme, štípáme, ukládáme.

V domě i na dvoře je vždycky nějaká práce, kterou je potřeba udělat, když je třeba něco odbornějšího tak je dobré, když je tu někdo kdo to umí a je šikovný. Horší je, když přijdou muži, kteří už nemůžou, nemají sílu, nebo neumějí, nechťejí. Nemají ty pracovní návyky, nebo jejich návyky už totálně odumřely. I takoví tu přicházejí. Musí se zase naučit, přivyknout si na nějaký pořádek, disciplínu.

Každý den rozdělujeme práci, kdo co bude dělat. Ti, co mají stálé služby, tak tam není problém, horší je potřeba nějakého uklízení, přenášení různých věcí z jednoho místa na druhé, sázení brambor a různé náhodné činnosti.

Tak že každý den od pondělka do soboty zaměstnáváme ty chlapy a samozřejmě máme jít příkladem. Takže pracujeme s nimi, pokud nemáme nějaké jiné povinnosti.

„A jak je to s délkou pobytu u vás? Je to nějak omezené?“

„Není to omezené, můžou tu být, jak dlouho chtějí,“

„Tak že vás přibývá a přibývá?“

„Nepřibývá, někdy i ubývá. Některým totiž nevoní modlitba, nechce se jim chodit každý den na mši svatou. A hlavně ji nevyhovuje striktní zákaz alkoholu. Můžou kouřit, ale alkohol ani droga ne, ani pivo.“

„Jaký rozdíl mezi Bílou Vodou a Žakovcemi, kde je otec Marian Kuffa?“

„Rozdíl je velký. Zatím co nás je tady okolo šedesáti, tam je klientů asi dvě sta k tomu personál tak to je asi tři sta lidí.“

„Otče Jozefe, když jsem slyšela tu vaši pracovní náplň, tak ani nemám odvahu zeptat se vás, co děláte ve svém volném čase a jaké máte koníčky? Máte nějaký volný čas?“

„Volného času mám opravdu málo. Co jsem rád dělal, tu možnost už nemám a to je ten folklor. Už netančím. Také jsem rád lyžoval, ale už nelyžuju. Je to daleko na sjezdovku. Ale když mám volnou chvíli, tak rád čtu, různé knížky, třeba historii. A také jsem takový domácí kutil.“

„Když jste ten tanečník, jste i muzikant?“

„Ne, nejsem muzikant. Aspoň nějaký dar nemám. Nemusím pobrat všechny dary. Některé nechám i jiným.“ (Zasmál se otec Jozef)

„Ještě se vás zeptám, jako se ptám všech vašich kolegů, když si povídáme, jaký jste gurmán? Jste na maso, nebo raději sladké? Co rád máte a co si třeba přejete uvařit, když jedete domů, a co naopak vůbec nemusíte?“

„Když jsem byl malý, tak jsem měl sladké velmi rád a mám rád stále. Ještě tak dva tři roky zpět, když jsem měl možnost a bylo hezky, tak nebylo chvíle, abych neměl v ruce zmrzlinu. Teď jdu do města a je všední den, není neděle, tak si jednoduše tu zmrzlinu nedám. K tomu člověk musí dozrát, aby si uměl říct, nemusím mít každý den neděli. Nebo jdu do města, když ostatní pracují, tak si řeknu, přece nebudu mlsat, když chlapi tam tvrdě pracují, nebo když je pátek tak si ji také odřeknu. Dříve mi to problém nedělalo, to jsem si řekl: vždyť nejím maso, tak co. Ale teď už to sladké není pro mě celý svět.

Dříve jsem měl rád sladká jídla třeba k večeři, ale teď spíš ke snídani nějaký koláček, ale k večeři to už musí být něco vydatnějšího.

Když mám říct, co mám nejraději tak to nedokážu. Miluju maminčino jídlo všechno. I to, co jsem dříve rád neměl. Nejvíce ale miluju maminčinu slepičí polévku, na ní jsem byl odchovaný.

Ale naše kuchařky vaří také velmi dobře. Až se někdy zlobím, že je to tak chutné. Tak si pak беру menší porce, protože začínám vypadat čím dál lépe.

Co nemusím? Tak to nevím. Jako kluk jsem neměl rád koprovou omáčku. Teď už ji rád mám. Doma jsme nevařili špenát, tady jsem s ním měl problém, ale musel jsem jít jako představený příkladem. Dnes už mi nevadí. Nemám rád dýňovou kaši, ani hrachovou, ani čočkovou, ale sním je. Ale polévky luštěninové, ty rád mám, na ty nás mamka naučila.“

„Chtěl byste něco vzkázat našim farníkům?“

„Chci vašim farníkům vzkázat, aby děkovali za důvěru, kterou jim Bůh dává a aby vydrželi.“

„Já vám, otče, děkuji za to, že jste přijal hostování v naší farnosti a za váš čas, který jste věnoval tomuto našemu povídání pro farní časopis. Jménem svým i jménem čtenářů Nedělníčku vám přeji Boží pomoc a požehnání v osobním životě i ve vaší Bohulibé činnosti.“

Rozhovor zpracovala a ze slovenštiny přeložila Marie Ohřálová

Ing. Mgr. Marián Kuffa Dr. H. C.

Narodil se 24. prosince 1959 Kežmaroku. V dětství se věnoval karate. S přáteli chodíval opravovat kostelní věže a bavilo ho horolezectví. V roce 1983 ukončil Vysokou školu zemědělskou v Nitře, a později studoval na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě ve Spišském Podhradí.

Původně neplánoval, že by se stal knězem. Když mu bylo kolem 20 let, těšil se, že se ožení a bude mít děti. Pak se však pod ním při výstupu na [Gerlachovský štít](#) utrhla kus skály - následoval dvacetimetrový pád. Záchranářům trvalo 13 hodin, než jej dopravili do nemocnice. Cítil, že [Bůh](#) mu vrátil život a tehdy v něm uzrálo předsevzetí „*vrátit svůj život Bohu*“ - tím, že se bude věnovat těm, kteří to nejvíc potřebují.

V roce 1994 začal působit jako římskokatolický kněz ve farnosti Žakovce, kde už od roku 1991 intenzivně pracuje se širokým spektrem obyvatelstva na okraji společnosti.

Na opravách rozbořené fary začal v nuzných podmínkách pracovat s lidmi z polepšovny, s navrátilci z vězení, včetně těch, kteří si odpykávali tresty za nejtěžší zločiny.

„Věděl jsem, že když od těchto lidí odejdu, budu obyčejný teoretik,“ řekl Kuffa.

Postupem času opravu fary dokončili a přistavěli nebo opravili další objekty.

P. Marián Kuffa je představeným Institutu Krista Velekněze, jehož náplní je pomoc nemocným, postiženým, lidem bez domova, dětem z ústavů a z rozvrácených rodin, pomoc sirotkům, starým lidem, svobodným matkám a všem nuzným, kteří to potřebují.

V roce 2015 mu [řád milosrdných bratří](#) udělil [Cenu Celestýna Opitze](#) za vzor v péči o nemocné a potřebné.

Upravila M. Ohrálová

ENEM PODUBÍ

Je bezmála půl jedenácté večer, sedím na zemi u pohovky, kde usnula naše nejmenší s hlavou plnou zážitků. Na obývacím stolku spokojeně leží pytlíčky plné anděličkových náušnic, náramků a kovových srdíček, proplétaných různobarevnými korálky, které si děti mohly samy vyrobit u Gity D.

Je to jen hrstka zážitků, které jsme si odnesly domů. Ty ostatní jako projížďka na motorovém člunu po našem Nezmaru, létající dravci, malá, ale krásná ZOO u Štverků či skákací hrad a úžasná skluzavka, zůstaly všem dětem jako krásná vzpomínka na neskutečné odpoledne “ENEM PODUBÍ”, které pro nás nachystala nemalá část našich spolubydlících v Dolním Benešově.

Bylo šílené horko, na které v těchto již podzimních dnech rádi vzpomínáme. Všichni jsme se sešli u transformátoru, kde se otevírala ulice. Pár slov, spousta lidí, legrace a jako symbolika, alespoň pro mne, pan Jan Bitta vypouští holuby, pan farář Pavel Kuchař bílého holoubka přímo z rukou. Pro mne krásný, nenahraditelný symbol. Až mne z toho mrazí po těle! Sešli jsme o kousek níž a uviděli první ploty, které mluvily, vyprávěly příběhy, jak se kdysi Na Podubí žilo. Dobové fotky zdobily ploty, někdo u nich vzpomínal, jiný vysvětloval mladším, jaké to kdysi bylo.

Během celého odpoledne a večera máme možnost ochutnat celou řadu gurmánských kousků od palačinek po kýtu, od burčáku po různorodé pivo či míchané limonády. Stačí si vybrat dle chuti. K večeru promítání filmu, divadelní kousek a nenahraditelná diskotéka plná lidí.

Holubi prý doletěli na Kolovrat, tak kdo ví, třeba příští rok se sejdeme tam. Jsem hrdá na to, co pro nás celé “ENEM PODUBÍ” připravilo.

P.S. Není důležité, jaký a kde bude další Strassenfest, důležité je, aby byl. Velký, malý, hlučný či tišší, bohatý nebo chudší. Nechtějme se vyrovnat jinému, buďme sami sebou.

KH

PŘÍPRAVA K BÍŘMOVÁNÍ - ŘÍJEN

**PÁTEK 18. 10. 2019 v 19:15 v kostele a od 19:35 na faře.
Doporučujeme s sebou vzít psací potřeby a Nový zákon.**

PKF

Panně Marii, Královně posvátného růžence

Je měsíc říjen. Naše pozornost se opět více soustředí na Královnou posvátného růžence. V následující zkušenosti je, myslím si, něco nadčasového, a proto se nebojím se o ní s vámi podělit.

Vzpomínám na své dětství prožité ve farnosti, nad níž bděla Růžencová Panna Maria. Křest, první svaté biřmování a také svatbu pozorovala svým bdělým okem z obrazu nad oltářem našeho farního kostela.

Růženec, modlitba, která v našich dětských očích byla tak nekonečně dlouhá a nudná. Jak jsme byli rádi, když maminka po návratu z večerní řekla: „Dnes jste byli při mši svaté hodní. Víím, že jste unavení. Budeme se tedy modlit jen krátce. Uděláme kříž, poděkujeme a půjdeme spát.“

Vzpomínám si také na svou babičku, jak po celodenní práci a únavě přebírala v rukou kuličky růžence. Nikdy jsme si netroufli rušit ji. Sedávala na verandě, dívala se do korun stromů a modlila se. Jako studentka jsem viděla podobný obraz v naší kuchyni. Maminka sedící u okna, modlící se růženec. „Dobrou noc, maminko, udělej mi, prosím, křížek na čelo!“ Nenašla jsem zalíbení v této jednotvárné modlitbě, která se mi zdála tak primitivní a prostá. Jak je krásné říci Bohu vlastními slovy, po čem toužím a o čem sním. Nepotřebuji růženec.

Až jednou o prázdninách! Auto nebylo nafukovací a dovnitř jsme se při nejlepším vůli všichni nevešli. Na silnici jsme zůstali tři: má kamarádka Marie a jeden bohoslovec. Honza říká: „Holky, pomodleme se růženec.“ A hned mi nabídne: „Předříkávej!“ Zčervenala jsem, to přece nezvládnou. Růženec se nemodlím a k ničemu ho nepotřebuji. Nyní ale utrpěla má ješitnost. Já růženec prostě neumím. Předříkává Honza a my odpovídáme. Před každým Otčenášem říká: „Pane, nauč nás modlit se.“ Ta prostá prosba apoštolů mne zasahuje. Od této chvíle denně prosím Boha: „Pane, nauč nás modlit se!“

Už nejsem dívkou, život mě vtáhl do svého víru, zápasím, prožívám radosti, úzkosti, chvíle zklamání, ale také chvíle štěstí. Jsem maminkou a držím v ruce růženec. Klečím pod křížem, dívám se na ukřižovaného Krista a ve svých prstech přebírám kuličky růžence. Vidím všechny své děti a s důvěrou prosím: „Maminko Maria, poraď, jak bys to udělala ty?“

Klečíme pod křížem, Maria a já. Maria průvodkyně, učitelka, ale především maminka. A já, dcera, která naslouchá milujícímu srdci matky. Maminka mě zve do svého života s Bohem. Jdeme klidně a pomalu. Maminka mě drží za ruku a nespíchá. Často odpočíváme a stále spolu rozmlouváme. Vždy má čas a trpělivost odpovídat na otázky zvědavého dítěte. Jaká krása a jaké štěstí!

Drahá maminko, děkuji ti, že mě vedeš domů.

Tvá vděčná dcera

(Čerpáno ze stránek Sekulárního františkánského řádu)

Připravila Marie Ohřálová

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

LÍTOST

„Jako dítě jsem poznal skvělého kněze, žil se svou maminkou v čemsi, co se mi jevilo jako chudoba světců... a on mi také jako světec připadal.

Postupem času,“ pan L. S. si zapaloval dýmku a díval se do obláčku kouře, jako by v něm bylo vidět toho, o kterém vypráví, „postupem času začal onen kněz zaujímat vyšší a vyšší místa v církevní hierarchii, a když jsem dospěl, byl už – ctihodný starý pán – dokonce biskupem.

Myslím, že se tomu povyšování snažil bránit, jenomže nakonec věrný slibu poslušnosti svou cestu vzhůru z malé venkovské fary přijímal.

Chodil jsem k němu léta. Byl to můj zpovědník.

A jednou, to už bylo krátce před smrtí, jsem ho zase navštívil. Pozval mě na zahrádku svého sídla, prý neměl čas se na ní podívat, už ani neví jak dlouho...

Byl krásný podzimní den, po obloze rychle plynula oblaka. Na zahrádce měl pan biskup houpačku, starou, dřevěnou, a tak jsme si sedli na ni.

Já nevěděl, že kněz brzy zemře.

On to věděl. A když se díval na oblaka, oblaka běžící nad našimi hlavami, jako by se díval na život, který tak rychle utíká.

‘Víte, čeho v životě nejvíc lituji?’

Pohlédl jsem na něj užasle. Jak by on mohl něčeho litovat... Nerozuměl jsem jeho otázce, čeho na světě mohou litovat světci? Čeho může litovat on, starý zpovědník, který se prošel svědomím neuvěřitelného zástupu lidí a který se ve svém životě snažil každému podávat jenom světlo?

Tvář starého kněze náhle omládl, svit, který se na ni spustil z podzimně oslnivé oblohy, ji prostupoval. A já chápal, že mi starý biskup chce říct něco důležitého.

Ještě okamžik jsme mlčeli.

‘Víte, čeho v životě nejvíc lituji?’ zopakoval kněz svou otázku.

‘Ne, ’ řekl jsem.

‘Toho, že jsem si neudělal v životě víc času na ty, kdo mě měli rádi, ’ řekl kněz a díval se na oblaka, rychlá oblaka vysoko na obloze.

Jsou věty, které člověka provázejí jako přátelé a ukazují mu cestu.

Tohle je věta, která mě provází od té doby a která mi ukazuje cestu – v tom kratičkém okamžiku který se jmenuje život, lidský život.“

PRO ZASMÁNÍ

V restauraci:

„Pane vrchní, pijete?“

„Samozřejmě že ne.“

„Tak to je super, to

nepotřebujete spropitné.“

Číšník vysvětluje hostovi“

„Na sekýru nedáváme...Ale

bereme na hůl.“

Na třídních schůzkách:

„Váš syn dostal pětku, protože nevěděl, kde jsou Bermudy.“

„Správně jste udělala, paní učitelko, já mu pořád říkám, že si má pamatovat, kam si své věci

dává.“

Ptali se mladého pedagoga, jaké důvody ho vedly k tomu, aby si vybral učitelské povolání.

„Jsou především dva: červenec

a srpen.“

(Z knihy Nezbedův humor)

Připravila Marie Ohřálová

Nedělníček dětem

Najdi 10 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

Čím déle vlašťovky u nás v říjnu pobývají, tím déle (tajenka) potvrzují.

1	S		
2	S		
3	S		
4	S		
5	S		
6	S		
7	S		
8	S		
9	S		
10	S		
11	S		
12	S		
13	S		
14	S		

1. nástroje k žnutí; 2. celá země; 3. část obleku;
4. suchá tráva; 5. více než devětaadesátém;
6. možná; 7. obilovina; 8. plátěné obydlí; 9. chlupatý porost;
10. lesní zvíře; 11.(ve) vlastním; 12. číslovka;
13. sněžný povoz; 14. sklouznutí číslovka

**Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“,
v kostele, nebo zašlete na email
nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 28. října**

**Tajenka z minulé doplňovačky zní:
„BABÍ LÉTO“**

Soutěže se zúčastnilo celkem 8 dětí. Z Dolního Benešova 5, ze Zábřehu 2 a 1 přespolní. V krabičce byly 2 odpovědi a 6 odpovědí přišlo na email.

1. cena – **Kniha** – Než zazvoní zvonec –
Eliška Kupková – 10. let - Dolní Benešov
2. cena – **Biblické karty** – kvarteto Starý Zákon
Amálie Kubincová - 11 - let – Dolní Benešov
3. cena – **Pexeso** – pro ministranty
Sebastian Mrovec - 3. A – Dolní Benešov

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

ROZPIS ÚKLIDU V KOSTELE SV. MARTINA – podzim/zima 2019/20

12.10.:	GARGOŠOVÁ	Šárka	30.11.:	ŠEBESTÍKOVÁ	Krista
	JALÚVKOVÁ	Jana		PORUBOVÁ	Helena
	VITÁSKOVÁ	Pavla		DIEHLOVÁ	Liana
	GEBAUEROVÁ	Monika		SABAŠOVÁ	Anna
	UVAROVÁ	Petra		THIEMLOVÁ	Anna
	DUMBROVSKÁ	Karla		KUPKOVÁ	Anna
19.10.:	ŠTADLEROVÁ	Krista	07.12.:	BILÍKOVÁ	Marcela
	ŠVANČAROVÁ	Brigita		SCHMIEDHAMEROVÁ	Marcela
	HUDE CZKOVÁ	Monika		SOVÍKOVÁ	Marie
	PRCHALOVÁ	Jana		PAVLENKOVÁ	Hana
	REJOVÁ	Růžena		FAJKOVÁ	Jana
	PLZÁKOVÁ	Lenka		FAJKOVÁ	Renáta
	HEINOVÁ	Marie	14.12.:	VOJVODOVÁ	Karla
26.10.:	HARAZIMOVÁ	Karin		POSTULKOVÁ	Magdaléna
	HLUBKOVÁ	Eva		KOCUROVÁ	Růžena
	LIŠKOVÁ	Lenka		DEMBKOVÁ	Květa
	TILLE CZKOVÁ	Hana		FUCHSOVÁ	Anna
	VAVŘÍNKOVÁ	Iveta		HALFAROVÁ	Kristina
	BARÁNKOVÁ	Monika	21.12.:	BÍLÁ	Marie
02.11.:	HLUBKOVÁ	Marie		DLOUHÁ	Alena
	MURCKOVÁ	Miluše		DUDOVÁ	Věra
	MURCKOVÁ	Eva		GREGOROVÁ	Jaroslava
	WECZERKOVÁ	Leandra		CHŘIBKOVÁ	Martina
	HARAZIMOVÁ	Hilda	28.12.:	KUBÍKOVÁ	Terezie
09.11.:	FOJTÍKOVÁ	Emilie		KUCHAŘOVÁ	Lucie
	PRCHALOVÁ	Adlgunda		KUBÍKOVÁ	Michaela
	ONDERKOVÁ	Marie		JANEČKOVÁ	Magda
	GADEČKOVÁ	Helena		HOLEČKOVÁ	Jana
	ZLOTÁ	Helena		KARASOVÁ	Eva
	NĚMCOVÁ	Marie	04.01.:	MOHYLOVÁ	Eva
16.11.:	MAZALOVÁ	Alena		PAVLENKOVÁ	Dagmar
	VALENTOVÁ	Marta		VAVŘÍNKOVÁ	Ludmila
	KOCUROVÁ	Marie		HOLEČKOVÁ	Adolfina
	BIELÁKOVÁ	Kristina		KUBÍNOVÁ	Štěpánka
	STEFFKOVÁ	Anna		BENEŠOVÁ	Eva
	BUHLOVÁ	Magdaléna	11.01.:	HARTOŠOVÁ	Alexandra
23.11.:	KOLMAJEROVÁ	Vladimíra		ŠIMŠOVÁ	Lucie
	KOLAŘÍKOVÁ	Hana		KRZYWONOVÁ	Martina
	TULACHOVÁ	Jiřina		KRETTKOVÁ	Romana
	LELLKOVÁ	Zdeňka		DIHLOVÁ	Renáta
	ŠENKYPLOVÁ	Eva		LECIÁNOVÁ	Hana
	NĚMCOVÁ	Helena			

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na říjen 2019

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	7.10.	17.00	Za + Ursula Frýzovou – výroční	
Út	8.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	9.10.	17.00	Za + Adélu Kuchařovou, +sourozence a neteř Jarmilu, za + Ma...	
Čt	10.10.	17.00	Za Lýdii Rakúsovou a rodiče z obou stran	
Pá	11.10.	Záb 17.00	Za živé a + členy Živého růžence	
So	12.10.	7.00	Za + Františka Hoheisela – výroční	
So	12.10.	12.00	Svatba	
So	12.10.	ČK 16.00		
Ne	13.10.	7.00	Za + Herberta Sekáčka a za živou rodinu	
Ne	13.10.	Záb 8.30	Za + rodiče Adamíkovy a Hošické, za děti, přízeň a duše v očistci	
Ne	13.10.	10.00		
Po	14.10.	17.00	Za + Emila Faiku, rodiče a synovce	
Út	15.10.	6.30	Za živé a + farníky + úmysl kněze	
St	16.10.	17.00	Za Hedviku Němcovou (ned.100 let)	
Čt	17.10.	17.00	Za Hedviku Persichovou, manžela, dva syny, snachu, přízeň ...	
Pá	18.10.	Záb 17.00	Za dvoje + rodiče, bratra a duše v očistci	
So	19.10.	7.00	Za Gerharda a Ursulu Hluchníkovy a rodiče z obou stran	
Ne	20.10.	7.00	Za Jana Michalíka, syna, dvoje rodiče a přízeň	
Ne	20.10.	Záb 8.30	Za Maxmiliána Bogdala, dvě sestry a dvoje rodiče	
Ne	20.10.	10.00	Za živé a + členy Živého růžence – A	
Po	21.10.	17.00	Na poděkování P.Bohu za 70 let života, dar zdraví, za + rodiče...	
Út	22.10.	Osoblaha	Poutní zájezd: Za živé a + farníky	
St	23.10.	17.00	Za Huberta Nováka, rodiče z obou stran a ochranu P.Marie pro...	
Čt	24.10.	17.00	Za + Josefa Kuchejdu – výroční	
Pá	25.10.	Záb 17.00	Za + manžela, syna a dvoje rodiče	
So	26.10.	11.00	Na poděkování P.Bohu za 60 let spol. života a dar zdraví pro ...	
So	26.10.	14.00	Za živé a + 70-níky z DB a ZÁ	
Ne	27.10.	7.00	Za Jana Kalužu, manželku a + děti	
Ne	27.10.	Záb 8.30	Za Emilii Suchánkovou, manžela a živou rodinu	Krmáš
Ne	27.10.	10.00	Za živé a + farníky	
Po	28.10.	17.00	Za Leonarda a Jiřinu Očkovy a jejich rodiče	
Út	29.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	30.10.	17.00	Za živou rodinu, + rodiče a bratra	
Čt	31.10.	17.00	Za Helmuta Sommera a Martu Bittovou	
Pá	1.11.	17.00	Za živé a + kněze, kteří sloužili v naší farnosti a za +kněze rodáky	Průvod
Pá	2.11.	7.00	Za Josefa Faiku, manželku a dceru	
Pá	2.11.	Záb 9.00		
So	2.11.	11.00	Svatba	
Ne	3.11.	7.00	Za + osobu	
Ne	3.11.	Záb 8.30	Za Huberta Kříže, dvě sestry, dvoje rodiče a duše v očistci	
Ne	3.11.	10.00	Za + Ericha Jiřka, manželku a syna	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ŘÍJNU

Sbírka na OPRAVY – neděle 13. 10. 2019

Sbírka na MISIE – odesílá se celá pro potřebu světových misí
neděle 20. 10. 2019

1. Ho - sa - na, ho - sa - na, ho -
 sa - na Bo - hu na ne - bi, ho - sa - na, ho -
 sa - na, ho - sa - na Bo - hu na ne -
 bi. R: Jméno sla - ví - me tvé,
 chvá - lí tě srd - ce mé, vy - vý - šen bud', ó
 Bo - že náš, ho - sa - na Bo - hu na ne - bi.

2. /: Sláva, sláva, sláva všech králů Králi. :/

R: Jméno slavíme tvé, chválí tě srdce mé,
 vyzvýšen bud', ó Bože náš, sláva všech králů Králi.

PŘIJĎ BOHA CHVÁLIT PÍSNÍČKOU.....

K životu dětí ze scholy patří nejen zpěv, ale také hra na hudební nástroj.

„Přijď mezi nás i TY co umíš hrát a vezmi s sebou nástroj a pomoz nám Boha chválit písničkou 😊“.

Zveme všechny děti v neděli **27.10 v 10:00** na dětskou mši v kostele sv. Martina v Dolním Benešově.

Setkání dětí, které scholičku navštěvují, nebo chtějí nově navštěvovat, bude v pátek **18.10 v 17:00** ve farním sále.

Písnička pro další dětskou mši je „**HOSANA**“, budeme rádi, když se k nám přidáte a tuto písničku si zazpíváte s námi.

Písnička „Hosana“ je součástí tohoto vydání Nedělníčku.

ÚKOL pro děti nejen scholičkové, na měsíc říjen:

Nakresli obrázek s tématem písničky, která vyšla v minulém díle Nedělníčku s názvem „Koho včelky chválí“. Obrázek, který nakreslíš, přines s sebou na následující dětskou mši svatou, kde ho odevzdáš panu faráři na konci mše svaté při udělování požehnání (křížku na čelo).

Obrázky budou následně vyvěšeny ve vitrínce při vstupu do kostela (zvonice).

**NA VŠECHNY DĚTI SE MOC
TĚŠÍME AŽ UŽ VE
SCHOLIČCE NEBO PŘI
DĚTSKÉ MŠI !!! 😊**

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle**

*Farnost sv. Martina
Dolní Benešov
ve spolupráci se Základní školou
a Kulturním domem*

Váš srdečné zve na

ŠÍPKOVOU SLAVNOST

*U sobotu 26.10.2019 od 19. hodin
v Kulturním domě v Dolním Benešově*

hudba: REFLEX-ROCK

Večere v ceně vstupného 250 Kč

Vstupenky v předprodeji od 16.9.2019 na farní a v p. Šelongově

Děkujeme, že si nenavíte vlastní občerstvení.

V našich barech si vyberete z bohaté nabídky za přijatelné ceny.

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypríána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálková

email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>

vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917